

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/64/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619201452
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8619201452.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D., právne zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom Námestie SNP 7, 091 01 Stropkov proti žalovanej Orange Slovensko, a.s., so sídlom Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO:35 697 270, zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., so sídlom Vajnorská 21/A, 831 03 Bratislava, IČO: 46 759 875, o náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv vo výške 5.000,- eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 3C/35/2019 – 180, teraz Okresného súdu Bardejov – pracovisko Svidník, v spojení s opravným uznesením č.k. SK - 3C/35/2019 – 227 zo dňa 25.09.2023, takto

rozhodol:

M e n í rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku V. tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

P r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že:

„I. Konanie v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 4.500,- eur za s t a v u j e

II. Návrh žalovanej na spojenie vecí z a m i e t a .

III. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 110,-eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. V časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 390,-eur žalobu žalobcu z a m i e t a .

V. Žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100% z prisúdenej sumy, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.“

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa § 9 zákona o ochrane osobných údajov, podľa zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách, a podľa ust. § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka. Výrok o trovách konania podľa ust. § 255 ods. 1, 2, § 257 a § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca ako právny prostriedok ochrany za zásah do svojho súkromia požadoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 500 eur. Súd prvej inštancie konštatoval splnenie podmienok pre priznanie relutárnej náhrady (čo bolo opätovne potvrdené v mnohých rozhodnutiach odvolacieho súdu) sa pri rozhodovaní o výške náhrady zaoberal závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 OZ). Podrobné odôvodnenie tohto rozsudku, ktoré ponúka opis závažnosti ujmy aj okolnosti, za ktorých k porušeniu

práva došlo, pričom nad rámec už uvedeného súd konštatuje, že žalovaná ako významný podnik na telekomunikačnom trhu sa k bezpečnostnému incidentu týkajúceho sa stoviek jej zákazníkov postavila pomerne benevolentne, keď po prvotnom ospravedlnení sa iným žalobcom listom zo 16.3.2017 v ďalšom už popierala akúkoľvek svoju zodpovednosť za bezpečnostný incident a konanie svojho obchodného zástupcu (jeho pracovníka) ako priameho pôvodcu zásahu značne relativizovala. Súd nezdieľa názor žalovanej, že osobné údaje žalobcov boli do neuzamknutého skladu na papierový odpad umiestnené „omylom, resp. nedopatrením“, pretože podľa názoru súdu sa tak stalo hrubou nedbanlivosťou osoby pracujúcej v prospech obchodných záujmov žalovanej. Dokumenty s osobnými údajmi žalobcov boli navyše už od roku 2014 po odchode obchodnej zástupkyne E. F. nedbalo uložené (založené tovarom) v značkovej predajni žalovanej v D. a žalovaná ani nepreukázala odovzdanie týchto dokumentov novému obchodnému zástupcovi, pretože už v roku 2014 nebol dôvod uchovávať tieto dokumenty z rokov 2011 a 2012 na značkovej predajni, ale mali byť bezpečne uložené v centrálnom archíve žalovanej. Písomné materiály s osobnými údajmi žalobcov boli navyše uložené v originálnej archívnej krabici a v tejto krabici „umiestnené“ do neuzamknutého skladu na papierový odpad, čo len zvýrazňuje stupeň nedbanlivosti priameho pôvodcu zásahu. Súd prvej inštancie bral do úvahy jednotlivé okolnosti v prejednávanej veci, pričom dospel k záveru, že primeraná suma je suma 110,- eur vzhľadom k tomu, na čo opakovane už poukázal aj odvolací súd, a sice že dĺžka protiprávneho konania, ktorá skončila vo februári 2017 nebola ustálená, nakoľko napriek rozsiahlemu šetreniu, výsluchom zodpovedných osôb a objasňovaniu a množstvu administratívnych konaní nebolo objektívne možné presne určiť, kedy boli predmetné písomnosti ponechané v príručnom sklade. Rovnako v danom prípade nemožno hovoriť o nejakej škandalizácii žalobcu, či o opakovanej a zvýšenej intenzite protiprávneho konania, alebo že by došlo k úmyselnej motivácii k dosiahnutiu zisku alebo diskreditácie osoby. Zároveň je nutné brať do úvahy aj skutočnosť, že v danom prípade ide len o zásah, ktorý bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené v ustanovení § 11, kedy sa ani nevyžaduje vyvolanie následkov, no nebolo v konaní preukázané, že by došlo k takémuto zásahu (ak by k nemu došlo, tak za viac ako 6 rokov, ktoré uplynuli od bezpečnostného incidentu by sa na to už nepochybné prišlo). Táto skutočnosť je podľa názoru súdu dôležitá pre posudzovanie výšky primeranej finančnej náhrady.

4. K námietkam žalobcu, že odvolacím súdom doposiaľ väčšinovo priznávaná výška relutárnej náhrady 110,- eur je nevyvážená a vo vzťahu k významu chráneného záujmu disproporčná, že nespĺňa preventívnu, satisfakčnú ani sankčnú funkciu, a že bola použitá tiež nesprávna metodika výpočtu súd opäť pripomína princíp právnej istoty, predvídateľnosti a jednotnosti súdneho rozhodovania v právnom štáte (žiadne skutkové a právne osobitosti tu prejednaného prípadu v porovnaní s uvedenými spormi dané nie sú), pričom žiadne presvedčivé argumenty pre odchylenie sa od väčšinového stanoviska odvolacieho súdu k výške priznanej relutárnej náhrady v sume 110,- eur súd prvej inštancie nenašiel. Keďže táto výška, ako správne žalobca uviedol určuje sa voľnou úvahou súdu a neexistuje na ňu žiadna metodika, tabuľky a podobne, potom len poukázanie na nesprávne matematické krátenie, či určovanie neobstojí. Treba si uvedomiť, že už aj v samotnej skutočnosti, že vôbec dochádza k priznaniu relutárnej náhrady (čo ako vyplýva z právnej úpravy vôbec nie je automatické) sú premietnuté jednotlivé žalobcom uvádzané, a aj v rozhodnutiach Úradu na ochranu osobných údajov a jeho predsedníčky zohľadnené skutočnosti (rozsah incidentu- celkovo 483 listín s osobnými údajmi, čas jeho trvania, povaha a počet osobných údajov vrátane rodného čísla a podobne). Súd prvej inštancie však musel zohľadniť a zohľadnil aj to, že zo strany žalovanej išlo v danom prípade o absolútne ojedinelý exces, nešlo o žiadne opakovanie, či recidívu, nikdy predtým, ale ani potom k podobnému incidentu nedošlo, čo konštatoval aj samotný Úrad, ktorý žalovanej, ale ani sprostredkovateľovi z toho dôvodu ani neukladal prijatie opatrení na nápravu. Pokiaľ ide o počet osobných údajov, ten súd ako už bolo uvedené vyššie zohľadnil, no na druhej strane prihliadal aj na to, že časť týchto údajov fyzických osôb je bežne verejne dostupná (viď napríklad kataster nehnuteľností a výpisy z listov vlastníctva kde sa uvádzajú meno, priezvisko, dátum narodenia ale aj presná adresa bydliska vlastníkov nehnuteľností). Ak žalobca poukazuje na sankčnú funkciu náhrady, tak k tomu treba pripomenúť, že aj pokuta uložená sprostredkovateľovi bola ukladaná Úradom, zohľadňujúc jednotlivé okolnosti veci na spodnej hranici sadzby ustanovenej zákonom (viď posledný odsek odôvodnenia rozhodnutia úradu zo dňa 22.12.2017). Sankčná stránka pritom pri poskytovaní zadosťučinenia hrá vždy len vedľajšiu úlohu a nemožno pri nej opomenúť, že pri danom rozsahu bezpečnostného incidentu sankčný rozmer nemožno vnímať len z pohľadu tu žalobcu, ale aj z pohľadu celkovo voči žalovanej súdmi priznanej sume, ktorá pri 166-ich žalobcoch uplatňujúcich obdobné nároky bude podstatne vyššia ako suma tu prisúdená žalobcovi. K poukazu na možné zneužitie údajov s presahom do materiálnej sféry žalobcu treba uviesť, že nič také doposiaľ napriek už uplynutému času nebolo preukázané, zistené ani tvrdené. Zadosťučinenie

tu je v prvom rade satisfakčný prostriedok, preto prvky, ktoré majú materiálnu povahu sa pri ňom do úvahy neberú. Z pohľadu rozdielnej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu pokiaľ ide o výšku priznávanej relutárnej náhrady (keď ojedinele inými senátmi priznaná bola výška náhrady v sume 500,-eur, teda viac ako štvornásobok inými senátmi ustálenej sumy, čo je samo osebe značná a prekvapivá disproporcía v rozhodovacej činnosti samotného odvolacieho súdu), súd prvej inštancie za presvedčivejšie považuje väčšinové stanovisko odvolacieho súdu o výške náhrady v sume 110,- eur. Ak v obdobnej veci v Českej republike (viď už spomínané rozhodnutie Mestského súdu v Prahe v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu ČR II.ÚS 4015/19 zo dňa 09.01.2020) a to v situácii, kedy sa únik osobných údajov týkal podstatne väčšieho počtu osôb (735 956 unikátnych účtov užívateľov vrátane e-mailových adries) a tieto boli verejne prístupné v kybcpricstorc bola za primeranú náhradu ustálená suma 10.000,-Kč (cca 370,-eur), potom podľa názoru súdu v tu súdnej veci suma 500,- eur bola by nproporcionálna a neprimeraná okolnostiam veci. Zo všetkých uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobe čo do sumy náhrady nemajetkovej ujmy 110,- eur vyhovel a vo zvyšnej časti (o zaplataenie 390,- eur) ju zamietol.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu pokiaľ ide o výšku plnenia. Ak žalovaná poukázala na to, že išlo o zjavne premrštenú sumu tak treba pripomenúť, že v čase podania žaloby žiadne súdne rozhodnutie v obdobnej veci neexistovalo, preto určiť, čo by bolo primerané v tom čase bolo mimoriadne obtiažne. Suma 5.000,- eur nenapĺňa definíciu šikanózneho výkonu práva vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania (ide o sumu zhodnú s výškou pokuty uloženej sprostredkovateľovi žalovanej). Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. 1 keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s ust. § 142 ods.3 Občianskeho súdneho poriadku účinným do 30.6.2016, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre to, aby aj v prípade len čiastočného úspechu mohla byť priznaná plná náhrada trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy niet dôvod na ustúpenie od takého záveru. K návrhu žalovanej, aby súd prvej inštancie aplikoval pri rozhodovaní o trovách konania § 257 CSP a náhradu trov konania žalobcovi nepriznal, alebo ich aspoň primerane znížil súd prvej inštancie uviedol, že nezistil dôvod na výnimočnú aplikáciu § 257 podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Ak žalovaná v tejto súvislosti poukazuje na to, že do súdneho sporu so žalobcom bola reálne donútená, nakoľko žalobcom požadovaná suma 5.000,- eur je tak neadekvátna, neprimeraná, neproporcionálna, v rozpore s dobrými mravmi a zásadou slušnosti, že nedávala ani teoreticky možnosť sa súdnemu sporu vyhnúť súd pripomína, že uvedená argumentácia mohla by teoreticky obstáť jedine vtedy, ak by žalovaná v spore spochybňovala len výšku nároku, nie jeho základ. Tu ale žalovaná po celý čas, a to dokonca aj po rozhodnutiach odvolacieho súdu, kedy vo vzťahu k viac ako 70-im žalobcom už bol základ nároku potvrdený stále spochybňovala základ nároku, preto jej argumentácia neobstojí. Ak žalovaná tvrdí, že výška uplatňovanej sumy nedávala možnosť ani len teoreticky sa súdnemu sporu vyhnúť, tak tu súd pripomína, že ani po týchto rozhodnutiach odvolacieho súdu, a ani po čiastočnom späťvzatí žaloby žalobcom žalovaná nezmenila svoj postoj, namietala nielen výšku, ale aj základ nároku, neponúkla mimosúdnu dohodu, či dobrovoľné plnenie ani do sumy 110,-eur, už právoplatne odvolacím súdom judikovanej ako výška relutárnej náhrady, nárok žalobcu v žiadnej (ani tejto) výške neuspokojila, čo samo osebe prispelo jednak k navýšeniu trov sporu ako aj k tomu, že v žiadnom prípade nemožno uvažovať o dôvodoch osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania. V tejto súvislosti poukázal na súd prvej inštancie na závery rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. XXX/XX/XXXX, bod XX, i rozsudok sp.zn. XXXX/XX/XXXX. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že vyjadrenie 100% z rozsahu prisúdenej sumy odzrkadľuje len skutočnosť, že žalobcovi napriek nie plnému úspechu čo do výšky nároku patrí plná náhrada trov konania z prisúdenej sumy, ale samo osebe v tomto konkrétnom prípade nič nehovorí o tom, v akej výške sa budú tieto priznávať, či podľa akého ustanovenia advokátskej Vyhlášky, keďže všetko toto je vyhradené výlučne štádiu rozhodovania o výške trov konania (v prvom kroku vyšší súdny úradník, v druhom kroku, teda v prípade podanej sťažnosti stranou sporu sudca). Priestor pre úvahy o konkrétnej odmene za konkrétne úkony právnej služby a na prípadný nesúhlas strán s výsledkami danej úvahy (keď napríklad ani súdna prax v otázke výkladu a aplikácie § 10 ods. 8 Advokátskej Vyhlášky nie je jednotná, viď napr. komentár k § 10 ods.8 Vyhlášky MS SR č.655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb autorov Fiačan, Kerecman, G., Hellcnbart, Scdlačko a Kolektív, C.H Beck, I. vydanie, r. 2015) bude daný v štádiu rozhodovania o výške trov tohto konania. Zároveň konštatoval, že o výške

náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Proti tomuto rozsudku, a to iba voči výroku V. o trovách konania podal včas odvolanie žalobca. Konštatoval, že takto súdom prvej inštancie formulovaný výrok o náhrade trov konania je nesprávny, pretože eliminuje možnosť vydania zákonného rozhodnutia o výške trov konania, o ktorých bude po právoplatnosti rozsudku rozhodovať vyšší súdny úradník samostatným uznesením. Náhradu trov konania v predmetnej právnej veci budú tvoriť výlučne trovy právneho zastúpenia, preto je pri analýze namietaných skutočností potrebné vychádzať najmä z Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Nesprávnosť napadnutého výroku o náhrade trov konania spočíva v jeho formulácii. Nárok žalobcu na náhradu trov konania proti žalovanej sa priznáva „z prisúdenej sumy“. Táto otázka už bola v skutkovo a právne identickej veci iných žalobcov dotknutých rovnakým bezpečnostným incidentom predmetom prieskumu Ústavného súdu Slovenskej republiky, a opakovaného prieskumu rôznych senátov odvolacieho súdu, a bude predmetom prieskumu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V skutkovo a právne identickej právnej veci, ktorej základ nároku sa odvíja od rovnakého bezpečnostného incidentu sp.zn. 6C/29/2018 rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp.zn. XXXX/X/XXXX podala žalovaná proti uzneseniu Okresného súdu Svidník zo dňa 20.01.2022 č.k. 6C/29/2018 — 616, o výške náhrady trov konania ústavnú sťažnosť. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 24.05.2022 II.ÚS 233/2022 – 18 ústavnú sťažnosť odmietol. V citovanom uznesení Ústavný súd SR argumentoval tak, „pokiaľ príslušný súd skonštatuje zásah do osobnostných práv, má žalobca plný úspech v spore, teda patrí mu plný nárok na náhradu trov konania, v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Z toho hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch“ (bod 12. odôvodnenia). Žalobca ďalej citoval bod 13. odôvodnenia i § 10 ods. 8 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Ako dôkaz predložil uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 24.05.2022 č.k. II.ÚS 233/2022 - 18. K predmetnej právnej otázke sa už skutkovo a právne identických veciach vyjadrovali rôzne senáty odvolacieho súdu. Za situácie keď odvolací súd neakceptoval názor žalovanej, že náhrada trov žalobcu má byť priznaná „z prisúdenej sumy“, podala žalovaná návrh na vydanie doplnčiaciho rozsudku, alebo opravného uznesenia, ktorý odvolací súd opakovane zamietol. V tejto súvislosti poukázal žalobca na uznesenia Krajského súdu v Prešove č.k. XXXX/X/XXXX - XXX zo dňa 01.06.2021, sp.zn. XXXX/XX/XXXX zo dňa 24.01.2023 č.k. XXX/XX/XXXX - XXX zo dňa 31.01.2023, č.k. XXXX/XX/XXXX - XXX zo dňa 31.01.2023 a č.k. XXXX/XX/XXXX -XXX zo dňa 09.02.2023. Žalobcovi doposiaľ nebolo známe ani jediné rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý by výrok rozsudku o trovách konania žalovanou navrhnutým spôsobom doplnil. Naopak žalobca citoval z rozsudkov odvolacieho súdu, na ktoré poukázal vyššie. Zároveň žalobca poukázal aj na veci, v ktorých podala žalovaná dovolanie proti rozhodnutiam Krajského súdu v Prešove. Následne konštatoval, že v konaniach o ochranu osobnosti môže byť požadovaný zdržovací nárok, prípadne reštitučný nárok, ale je možné žiadať aj primerané zadostučinenie vo forme náhrady nemajetkovej ujmy. Pre rozhodovanie o náhrade trov konania nie je rozhodujúca výška požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, ale rozhodujúca je hodnota osobnostných práv o ochranu ktorých v konaní ide. Keďže hodnotu týchto práv nemožno vyjadriť v peniazoch je potrebné základnú sadzbu tarifnej odmeny paušalizovať pevnou sumou, čoho výrazom je znenie ust. § 10 ods. 8 advokátskej tarify. Termín „prisúdená suma“ je synonymom súdom priznanej „výšky peňažného plnenia“, ktoré tvoria tarifnú hodnotu veci. Tarifná hodnota veci je základom pre výpočet výšky tarifnej odmeny advokáta, za jeden úkon právnej služby, a to v prípade ak je predmet právnej služby oceneľný peniazmi. Táto základná premisa však neplatí, ak advokátska tarifa, alebo iné právne predpisy neurčujú inú výšku tarifnej hodnoty, a to aj v prípade, ak je predmet poskytovania právnej služby peniazmi oceneľný. Toto je práve prípad súdnej veci. Vo všeobecnosti platí, že hodnota úkonu právnej služby sa vypočíta z výšky peňažného plnenia, ktoré je predmetom súdneho sporu. Taktiež platí, že v konaniach, v ktorých výsledok závisí od úvahy súdu, alebo od znaleckého posudku, je tarifnou hodnotou prisúdená suma, a táto predstavuje pre stranu konania vždy plný úspech vo veci. Existujú však aj konania vymenované v § 10 ods. 8 advokátskej tarify, ktorých výsledok taktiež závisí od úvahy súdu, avšak tarifnou hodnotou pre výpočet náhrad advokátskych trov, nie je prisúdená suma, ale paušálne stanovená hodnota veci. Prvoinštančný súd tým, že v napadnutom výroku o náhrade trov konania priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy, eliminoval možnosť vyššieho súdneho úradníka, pri rozhodovaní o výške základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby postupovať zákonne. Pri formulácii napadnutého výroku o trovách konania by totiž aplikácia § 10 ods. 8 advokátskej tarify bola pomerne problematická. Sumarizujúc doterajšiu prax prvoinštančných a odvolacích senátov, rozhodujúcich o veciach s identickým a skutkovým právnym

základom žalobca konštatoval, že v otázke náhrady trov konania rozhodovali doposiaľ všetky senáty prvoinštančného súdu jednotne, keď nelimitovali vo výroku o náhrade trov konania nárok na náhradu rozsahom 100% z prisúdenej sumy. Z deviatich senátov odvolacieho súdu, ktoré podľa vedomostí žalobcu v doposiaľ identických veciach rozhodovali, až osem senátov vo výroku o trovách rovnako nelimitovali nárok na náhradu rozsahom 100% z prisúdenej sumy. V napadnutom rozsudku súd prvej inštanície pri odôvodňovaní základu nároku žalobcu aj výšky priznanej relutárnej náhrady, opakovane zdôrazňoval princíp právnej istoty v právnom štáte predvídateľnosti a jednotnosti súdneho rozhodovania. Napadnutý výrok o náhrade trov konania sa javí ako mimoriadne prekvapivé, aj nesprávne rozhodnutie. Odôvodnenie napadnutého výroku o trovách konania je problematické a rozporné. Z odôvodnenia v bode 97., má vyplývať, že k polemike strán ohľadom výšky tarifnej odmeny za úkony právnej služby preto súd uvádza, že táto je absolútne mimo priestoru rozhodovania o nároku na náhradu trov konania, týka sa rozhodovania o výške trov. Súd v tomto rozsudku rozhodoval len o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP), pričom vyjadrenie 100 % z rozsahu prisúdenej sumy odzrkadľuje len skutočnosť, že žalobcovi napriek nie plnému úspechu čo do výšky nároku patrí plná náhrada trov konania z prisúdenej sumy, ale samo osebe v tomto konkrétnom prípade nič nehovorí o tom, v akej výške sa budú tieto priznávať, či podľa akého ustanovenia advokátskej Vyhlášky, keďže všetko toto je vyhradené výlučne štádiu rozhodovania o výške trov konania (v prvom kroku vyšší súdny úradník, v druhom kroku, teda v prípade podanej sťažnosti stranou sporu sudca). Priestor pre úvahy o konkrétnej odmene za konkrétne úkony právnej služby a na prípadný nesúhlas strán s výsledkami danej úvahy (keď napríklad ani súdna prax v otázke výkladu a aplikácie § 10 ods.8 Advokátskej Vyhlášky nie je jednotná, viď napr. komentár k § 10 ods.8 Vyhlášky MS SR č.655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb autorov Fiačan, Kerccman, Baricová, Hellenbart, Sedlačko a Kolektív, C.H Beck, I. vydanie, r. 2015) bude daný v štádiu rozhodovania o výške trov tohto konania. Žalobca vyjadril názor, že súd prvej inštanície sa mylí, ak tvrdí, že výrok o priznaní plnej náhrady trov konania z prisúdenej sumy sám o sebe nič nehovorí o tom, v akej výške sa budú trovy priznávať, či podľa akého ustanovenia advokátskej vyhlášky, pretože všetko toto je vyhradené výlučne v štádiu rozhodovania o výške trov. Limitovaním rozsahu tarifnej hodnoty právnej veci „prisúdenou sumou“, totiž súd prvej inštanície eliminoval nevyhnutnosť postupu vyššieho súdneho úradníka, podľa § 10 ods. 8 advokátskej tarify.

7. Rovnako nie je pravdou, že súdna prax nie je pri výklade § 10 ods. 8 advokátskej tarify jednotná, poukazujúc na citovaný komentár k advokátskej tarife, pretože tam citované jediné odlišné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5MCdo/7/2010 vychádza z právneho stavu pred normovaním § 10 ods. 8 do advokátskej tarify novelou č. 209/2009 Z.z. súčinnosťou od 01.06.2009. Následne poukázal žalobca na prijatý väčšinový názor v konaniach, v ktorých sa klient okrem zdržovacieho nároku alebo reštitučného nároku domáhal aj poskytnutia primeraného zadosťučinenia, respektíve náhrady nemajetkovej ujmy pred novelou účinnou od 01.06.2009. Z uvedeného vyplýva, že keďže hodnotu práv nemožno vyjadriť v peniazoch je potrebné základnú sadzbu tarifnej odmeny advokáta za jeden úkon právnej služby určiť v zmysle § 11 ods. 1 advokátskej tarify. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR v Náleze IV.ÚS 345/2012 z 26.10.2012. Citovaný záver právnej doktríny vychádza z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 26.01.2011 sp.zn. 6MCdo/7/2010, z ktorého žalobca citoval, a uzavrel, že celkom jednoznačne po prijatí novely advokátskej tarify Vyhláškou č. 209/2009 Z.z., sa právna polemika v tomto smere odstránila, pretože tarifná hodnota veci bola v § 10 ods. 8 advokátskej tarify paušalizovaná pevnou sumou. Napadnutý V. výrok o trovách konania je z uvedených dôvodov vo svojej formulácii vecne nesprávny, pretože je v rozpore s ustálenou súdnou praxou, právnou doktrínou a ustanovením § 10 ods. 8 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení. Na margo žalovanou navrhovanej aplikácie § 257 CSP, pri rozhodovaní o trovách konania poukázal žalobca na výstižné odôvodnenie neopodstatnenosti takéhoto postupu súdu v bode XX. odôvodnenia rozsudku (správne bod XX.). K výške priznanej relutárnej náhrady žalobca uviedol, že priznaná suma 110,- eur sa mu vzhľadom na okolnosti prípadu, vážnosti témy GDPR, statusu zodpovedného subjektu, a jej súčasnej sociálno-ekonomických pomerov, a reálnej hodnote priznanej sumy, javí iba ako suma symbolická. Avšak vzhľadom na to, že odráža väčšinové rozhodnutia odvolacieho súdu sa žalobca v tomto smere nemienil odvolávať a priznanú sumu rešpektoval. Preto navrhol, aby odvolací súd V. výrok napadnutého rozsudku zmenil tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

8. K odvolaniu žalobcu proti výroku V. rozsudku súdu prvej inštancie sa vyjadrila žalovaná. Namietala, že žalobca vo svojom odvolaní nijakým spôsobom nešpecifikuje z akého odvolacieho dôvodu, respektíve akých odvolacích dôvodov žalobca považuje napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania za nesprávne. Žalovaná citovala ust. § 363 CSP, § 365 ods. 1 písm. a/ až h/ CSP a zároveň uviedla, že k procesným podmienkam v odvolacom konaní patrí v rámci zavedenej koncentrácie konania aj to, že odvolateľ je povinný v podanom odvolaní a v určitom obmedzenom čase - odvolacej lehote uviesť údaje o tom, z akého dôvodu uvedeného v § 205 ods. 2 O.s.p. (teraz § 365 ods. 1 CSP), rozhodnutie súdu prvej inštancie napáda. Odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 CSP viazaný, čím sa obmedzuje preskúmvacia právomoc odvolacieho súdu maximálne na rozsah a dôvody vymedzené v odvolaní. Odvolací súd je viazaný dôvodmi uvedenými v odvolaní, ktoré boli uvedené v odvolacej lehote, a ktorých existencia sa v konaní súčasne aj preukázala. V tejto súvislosti poukázala žalovaná na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/279/2010. Žalovaná mala za to, že odvolanie žalobcu, ktoré nijakým spôsobom nešpecifikuje z akého presne zákonného odvolacieho dôvodu, považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti za nesprávne, nespĺňa z dôvodu neurčitosti takéhoto odvolania obligatórne náležitosti podľa § 363 CSP. Preto má žalovaná za to, že odvolací súd by mal odvolanie žalobcu podľa § 386 písm. d/ CSP odmietnuť, čo tým žalovaná aj navrhla. K rozhodnutiu Ústavného súdu SR, uzneseniu II.ÚS 233/2022 - 18 zo dňa 24.05.2022, na ktoré poukazuje vo svojom odvolaní aj žalobca, žalovaná uviedla, že problematika výpočtu konkrétnej výšky náhrady trov konania patrí výlučne do kompetencie súdu prvej inštancie. Uvedené má napokon aj oporu v ust. § 262 ods. 2 CSP. Konanie o výške náhrady trov konania je možné považovať aj za subsystém, či čiastkové konanie, ktoré je síce závislé, no do určitej miery oddelené od konania v merite veci. Žalovaná sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, ktorý v bode XX. odôvodnenia rozsudku uvádza, že procesným predpisom, podľa ktorého sa rozhoduje o nároku na náhradu trov konania je len a výlučne Civilný sporový poriadok, a nie vyhláška, ktorá uplatniteľná je až jedine a výlučne v štádiu rozhodovania o výške trov konania. Súd prvej inštancie podľa názoru žalovanej správne poukázal na to, že pre toto štádium, teda pre konanie v merite veci a rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, podľa CSP sú bezpredmetné tie úvahy, ktoré patria výlučne do konania o výške náhrady trov konania. V súvislosti s určením výšky trov konania, o ktorých bude rozhodovať súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti odvolaním napadnutého rozsudku, bude mať žalobca aj žalovaná k dispozícii riadny opravný prostriedok pre prípad, že by mali za to, že súd prvej inštancie pri určovaní výšky trov právneho zastúpenia, prípadne nesprávne aplikoval príslušné ustanovenie vyhlášky. Vyjadrenia žalobu o tom, ako bude či nebude, respektíve ako by mal, či nemal súd prvej inštancie vykladať jednotlivé ustanovenia vyhlášky, mali v tomto prípade len povahu konštrukcií, a najmä sú takéto úvahy v tejto fáze konanie predčasné. V predmetnej právnej otázke sa už skutkovo a právne identických veciach vyjadrovali aj rôzne senáty súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu. Napríklad senát odvolacieho súdu XXX a XXXX judikuje priamo vo výroku rozsudku o trovách konania, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy. Väčšina senátov odvolacieho súdu, napríklad senáty XXXX, XXX, XXXX, XXXX, H., XXXX, XXX, XXX, XXXX, síce neuvádza priamo vo výroku rozsudkov o trovách konania, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy, avšak v odôvodnení výroku rozsudku o trovách konania takýto právny záver uvádza a podrobne odôvodňuje. Žalovaná poukázala na odôvodnenie v rozsudku zo dňa 23.02.2023 sp.zn. XXXX/XX/XXXX v bode XX. V tých prípadoch, kedy konajúci súd v odôvodnení rozsudku v časti výroku o trovách konania uvádza, že žalobca má síce právo na plnú náhradu trov konania, avšak iba z prisúdenej sumy, podávali žalobcovia návrhy na vydanie dopĺňacieho rozsudku, alebo opravného uznesenia. Žalovaná mala a má za to, že ak sa nárok na plnú náhradu trov konania priznáva iba z prisúdenej sumy, je potrebné túto skutočnosť vyjadriť v samotnom výroku rozsudku, nielen v jeho odôvodnení. Poukázala v tejto súvislosti na rozsudok Krajského súdu v Trnave z 13.12.2007 sp.zn. 10Co/191/2017, na ktoré rozhodnutie poukazujú aj odborné komentáre a rovnako tak aj rozsudky súdov v právne identických veciach, napríklad rozsudok KS PO zo dňa 27.10.2022 vo veci žaloby I. J., spis XXX/XX/XXXX a ďalšie. Je síce pravdou, že návrhy žalovanej na vydanie dopĺňacích rozsudkov, alebo opravného uznesenia odvolací súd zamietla, avšak výlučne z dôvodu, že podľa názoru odvolacieho súdu je takýto rozsudok úplný a z jeho odôvodnenia je zrejмый spôsob následnej kalkulácie trov konania. Ide napríklad o rozsudok sp.zn. XXXX/X/XXXX zo dňa 01.06.2021, ktorým odvolací súd zamietol návrh žalovanej na vydanie dopĺňacieho/opravného uznesenia. K argumentácii žalobcu o prípustnosti dovolaní podávaných žalovanou proti výrokom rozsudkov odvolacieho súdu o trovách konania, žalovaná uviedla, že tá argumentácia žalobcu je vo vzťahu k jeho odvolaniu celkom zjavne bez akéhokoľvek právneho významu. Žalovaná poukázala na to, že jej dovolania sú prípustné. Podľa § 357 písm. m/ CSP jedným z uznesení proti ktorým je prípustné odvolanie, a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou

platnosťou preukázateľné v rámci odvolacieho konania je aj uznesenie, ktorým prvoinštančný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou. Rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je len otázkou nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným, ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, a teda ho možno už v zmysle uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti, ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

9. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 257/2018 z 15.08.2018, ako aj na Nález Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 387/2019 z 02.04.2020. V súvislosti s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z., a § 10 ods. 8, a Komentár 1. vydanie z roku 2015, žalovaná konštatovala, že predpokladá, že autori komentára zaregistrovali zmenu vyhlášky zavedením § 10 ods. 8 účinného od 01.06.2009, a preto ich komentár nepochybne zohľadňuje už predmetnú zmenu vyhlášky. V súvislosti so samotnou vyhláškou a jej aplikáciou dala žalovaná do pozornosti aj právny názor Ústavného súdu SR, ktorý vyslovil uznesenie II.ÚS 233/2022 — 18 zo dňa 24.05.2022 v bode 18. odôvodnenia. Žalovaná považovala odvolaním žalobcu napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania z vyššie uvedených dôvodov za správny, a plne korešpondujúci príslušným ustanoveniam CSP. Preto navrhla, aby odvolací súd odvolanie žalobcu podľa § 386 písm. d/ CSP odmietol, alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní žalobcu napadnutom výroku V. o trovách konania potvrdil, a zároveň priznal žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

10. K vyjadreniu žalovanej k odvolaniu žalobcu zaslal stanovisko žalobca. K námietke žalovanej, že žalobca v odvolaní žiadnym spôsobom nešpecifikuje z akého odvolacieho dôvodu, respektíve z akých odvolacích dôvodov považuje napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania za nesprávne žalobca uviedol, že s takým právnym výkladom posudzovania svojho odvolania zásadne nesúhlasí, a poukázal pritom na prílišný formalizmus žalovanej. Z odvolania žalovanej (zrejme žalobcu), predsa vyplýva celom jednoznačne v čom spočíva nesprávnosť napadnutého výroku o trovách konania. V odvolaní žalobca zdôraznil, že napadnutý výrok o trovách konania je vo svojej formulácii vecne nesprávny, pretože je v rozpore s ustálenou súdnou praxou, právnou doktrínou a ust. § 10 ods. 8 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2004 Z.z. Toto konštatovanie žalobca podrobne odôvodnil, a z obsahu celého odôvodnenia odvolania je zrejmé, že namieta právnú otázku, teda právne posúdenie veci súdom prvej inštancie s ktorým sa nestotožnil v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Žalobca uviedol, že jeho odvolanie je zrozumiteľné, zreteľné a vecné, a nemôžu existovať žiadne rozumné pochybnosti o tom, že odvolací dôvod je v odvolaní celom jednoznačne zadaný. Civilné sporové konanie je založené na princípe bez formálnosti, čoho výrazom je článok 11 Základných princípov CSP. Zároveň žalobca dal do pozornosti odvolacieho súdu, že v skutkovo a právne identických veciach, a to nárok z toho istého bezpečnostného incidentu v rovnakých odvolaniach žalobcov, proti výroku o trovách konania bolo právoplatne rozhodnuté vo viacerých veciach, a v rôznych senátoch odvolacieho súdu, napríklad uznesenia Krajského súdu v Prešove č.k. XXXX/XX/XXXX – XXX zo dňa 06.06.2023, č.k. XXXX/XX/XXXX – XXX zo dňa 18.07.2023, č.k. XXXX/XX/XXXX – XXX zo dňa 27.07.2023, a č.k. XXX/XX/XXXX – XXX zo dňa 21.08.2023. Odvolacie súdy v citovaných rozhodnutiach neakceptovali argumentáciu žalovanej, že v odvolaní žalobca žiadnym spôsobom nešpecifikoval odvolací dôvod. Preto žalobca navrhol, aby odvolací súd odvolaniu v celom rozsahu vyhovel, a napadnutý výrok o trovách konania zmenil tak, že z neho vypustí nadbytočný dôvetok „z prisúdenej sumy“.

11. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku V., v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasledujúcich CSP, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, podľa ust. § 385 CSP, a contrario, a zistil, že odvolanie žalobcu v napadnutej časti je dôvodné.

12. V dovolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnú normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci, teda to či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav, správne a v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, čo riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní.

15. Podľa ust. § 262 ods. 1, ods. 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

17. Tak, ako uviedol odvolací súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach, ktoré uvádza vo svojom stanovisku aj žalobca, z vyššie uvedených ustanovení o nároku na náhradu trov konania vyplýva nielen to, že o tomto nároku sa rozhoduje aj bez návrhu rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, ale aj to, že prebieha v dvoch fázach. Sudca v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí rozhodne o nároku, ktorý je aj predmetom tohto odvolacieho prieskumu a následne súdny úradník rozhodne o výške náhrady týchto trov. Odvolací súd súhlasí s názorom žalovanej, že výrok predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia je jeho jadrom a ako taký musí byť záväzný, schopný nadobudnúť právoplatnosť a byť vykonateľný. Má však za to, že výrok rozsudku o náhrade trov konania tak, aby spĺňal zákonné kritéria aj keď rozhoduje, tak ako je tomu aj v prejednávanej veci, podľa pomeru úspechu vo veci, má obsahovať výlučne, ktorá strana, má proti ktorej strane konania nárok na túto náhradu trov a v akom pomere a nie ako tomu je v prejednávanej veci z akej sumy. Ak by bol úmysel zákonodarcu taký ako to uviedol súd prvej inštancie, s čím sa stotožnila žalovaná, a to špecifikovať z akej sumy sa tento pomer nárokov priznáva, uviedol by to zákonodarca v ustanoveniach CSP týkajúcich sa náhrady trov konania

18. Odvolací súd má za to, že výrok, aký uviedol o svojom rozsudku v bode V. súd prvej inštancie je máťuci, a v priamom rozpore s § 10 ods. 8 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, keď podľa tohto ustanovenia vo veciach ochrany osobnosti, čo je aj prejednaný prípad, podľa Občianskeho zákonníka je tarifnou hodnotou 1.000,- eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy a 2.000,- eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy. Náhrada trov konania pozostáva výlučne z trov právneho zastúpenia, keďže žalobca bol zo zákona oslobodený od platenia súdneho poplatku, a preto pokiaľ by takýto formulovaný výrok rozsudku nadobudol právoplatnosť, súdny úradník v druhej fáze rozhodnutia o trovách konania podľa § 262 ods. 2, t. j. o samotnej výške trov konania, by buď vychádzal pri stanovení výšky tarifnej hodnoty pre výpočet týchto trov z právoplatného a teda vykonateľného výroku rozsudku súdu prvej inštancie, t. j. z prisúdenej sumy (110,- eur) alebo z citovaného § 10 ods. 8 vyhlášky, kde v danom prípade, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy, sa vychádza z tarifnej hodnoty 2.000,- eur.

19. Podľa ust. § 10 ods. 8 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z., vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach ochrany podľa predpisov o masovo komunikačných prostriedkoch, vo veciach ochrany osobných údajov alebo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva je tarifnou hodnotou 1.000,- eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy a 2.000,- eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy.

20. Z vyššie uvedeného ustanovenia vyplýva, že súdu nie je poskytnutý manévrovací priestor na určenie výšky tarifnej hodnoty. Tento priestor normotvorca vytýčil len z hľadiska toho, či vôbec je náhrada nemajetkovej ujmy žalobou požadovaná. K tomuto záveru dospel Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení zo dňa 24.05.2022 č.k. II.ÚS 233/2022-18.

21. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konaní nepostupoval správne, ak v rozpore s ust. § 10 ods. 8 Vyhlášky č. 665/2004 Z.z., priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške z prisúdenej sumy.

22. Preto odvolací súd v zmysle ust. § 388 CSP rozsudok v napadnutom výroku V. o trovách konania zmenil tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Odvolací súd žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnom skončení veci samostatným uznesením. Teda odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania úspešnému žalobcovi proti neúspešnej žalovanej.

24. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).